

[Veistrup.]

den, at disse sidste skulde fordeles med 4 paa Sjælland og 4 i Jylland. Denne Fordeling blev imidlertid i højeste Grad iordrømt af den kommanderende General. Nu findes der hverken i Lovforslaget eller i Bemærkningerne noget om, hvordan man tænker sig Fordelingen foretaget, men jeg kan tænke mig, at eftersom den kommanderende General har fremsat visse Udtalelser, der relativt set er ret gunstige til Fordel for dette Forslag, har han vundet en militær Sejr over det civile Element indenfor Udvalget. I hvert Fald er det jo ret blide Stemninger, som kommer til Orde hos den kommanderende General i de Udtalelser, han har fremsat, og jeg vil da forudsætte, at han har været Genstand for en ret blid Behandling. Det minder mig om den Vending, man gerne ser i Dagbladene, naar en eller anden mere velhavende ung Person søger Plads. Saa plejer det at hedde: Paa Beløbet ses ikke saa meget som paa en blid og venlig Omgang. Jeg er, som sagt, tilbøjelig til at tro, at den kommanderende General har været Genstand for en saadan blid og venlig Omgang fra Venstres Side.

Det ligger nær overfor et Forslag som det foreliggende at spørge: Hvad er nu Anledningen til, at Venstre er kommet i Tanker om, at det lader sig gøre i hvert Fald for Tiden at nøjes med et betydeligt mindre Beløb, end man hidtil har anset for nødvendigt? Jeg tør vel tro, at det radikale Venstres Arbejde i Forbindelse med Socialdemokratiets Arbejde ikke er uden Skyld i, at Forholdet ligger, som det gør i Øjeblikket. Den Agitation, som vi har ført angaaende dette Spørgsmaal, har fundet Genklang i store Dele af den danske Befolkning i den Grad, at det vil være overordentlig vanskeligt at sidde dette Krav om Nedsækering overhørigt. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem, som talte for Partiet Venstre under Afrustningsforslagets Behandling, udtalte, at Forsvarssagen var blevet brugt og misbrugt i den politiske Agitation. Jeg ved mig fri i saa Henseende, og jeg vil ogsaa paastaa, at mine Meningsfæller heller aldrig har misbrugt denne Sag i Agitationen. Hvad er i øvrigt Misbrug af en politisk Sag? Det er at gaa ud til Befolkningen og kræve Tilslutning til en Sag og saa, naar man har faaet denne Tilslutning, gaa ind paa Rigsdagen og gøre det stik modsatte af det, man har lovet. Men det tror jeg, ingen vil paastaa, vi har gjort med Hensyn til denne Sag. Tværtimod, vi har Aar efter Aar fremsat Afrustningsforslag, og saadan som vort Standpunkt har været tidligere, maatte vi

ogsaa tage denne Stilling; saadan som vor Agitation har formet sig rundt omkring i Landet, maatte vi fremsætte dette Forslag for at prøve Muligheden for at faa det gennemført.

Man har udtalt Ønske om, at det Forslag, som kommer til at danne Grundlag for den fortsatte Militærordning her i Landet, blev gennemført paa det bredest mulige Grundlag, og ingen kan jo tro eller mene, at det vilde være heldigt, om noget saadant ikke fandt Sted. Men der er lige saa lidt nogen, der kan tro eller mene, at det foreliggende Grundlag er et Grundlag, som har Bærekraft i sig for Fremtiden. Jeg synes tværtimod, at det er et saa spinkelt Grundlag som overhovedet muligt; der er ingen, hverken her paa Rigsdagen eller i Befolkningen, som enten sagligt eller principielt vil gaa ind for denne Ordning som en endelig Ordning, undtagen netop Partiet Venstre. Derfor vil dette Spørgsmaal heller ikke løftes ud af de politiske Stridigheder. Naar vi i Dag stemmer for Forslaget, gør vi det alene, fordi vi ser det som et Middel til at naa til en Nedsættelse af de Militærudgifter, som vi gennem Aar og Dag har krævet nedsat. Jeg hørte nok det ærede Medlem, der talte paa de Konservatives Vegne, sige, at en Afstemning her i Tinget binder stærkt, og det kan det ærede Medlem for saa vidt have Ret i under normale Forhold. Men ingen kan tro eller mene andet efter den Reservation, vi har taget — vi har udtrykkeligt sagt, at vi ikke vil have noget som helst Ansvar, hverken militært, sagligt eller politisk, for det foreliggende Forslag —, end, at naar vi stemmer for det i Dag, saa stemmer vi blot for en Nedsættelse af de militære Udgifter, hverken mere eller mindre. Jeg ønsker udtrykkelig at slaa fast ved denne Lejlighed, at det er Motiveringerne for vor Afstemning i Dag. Men samtidig vil jeg have Lov til at udtale min Beklagelse over, at der skulde gaa saa mange Aar, inden Venstre kunde bekvemme sig til at gaa ind for den Nedsækering, den Tilpasning, som vi stadig har stillet Krav om. Hvad er der ikke ofret af Millioner og atter Millioner til ingen Verdens Nytte paa den umulige Ordning, som man gennemførte i 1922?

Men selv om jeg glæder mig over, eller i hvert Fald er tilfreds med, at Venstre nu er kommet til det Resultat, at en Nedsækering af de militære Bevillinger er nødvendig, saa vil jeg gerne tilføje, at det Beløb, der her er Tale om, ikke imponerer mig. Alle- rede den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa, hvordan Forholdet ligger i saa Henseende. Det ligger